

бѣлжтж си кжщж, сѣдналъ на единъ дървенъ столъ украшенъ съ зеленъ кряскж. Шестъ каменни стѣпала съставяха вѣншижтж сводовиднж стѣлбж, а това бѣше знакъ чи кжщата имаше зимникъ. Стѣната на градинжтж и на окржжающійтъ разсадникъ бѣше намазана съ варъ и съ пѣзкъ. Това бѣше едно хубавичко жилище, и насмалко можеше да го земе чловѣкъ за еднж богатскж кжщж.

Бжджщійтъ тѣтъ посрѣщна Германа и, като го поныта набързо какъ е фамиліята му, поиска да ся научи за цѣльтж на пжтуваніето му, както правятъ обыкновенно селянетѣ когато срѣщнатъ нѣкого: *вий сте дошли тждѣва да ся порасходите?*

— Дошлъ съмъ да ви видя, отговори земледѣлецътъ, и да ви представа този дивѣчь — подаркъ отъ дѣда ми, като ви кажа, пакъ отъ неговж странж, чи вий треба да знаете съ каквы намѣренія ида азъ при васъ.

— А! а! каза дѣдо Леонардъ като ся смѣяше и правяше разны ржкомаханія, гледамъ, разбирамъ, сѣщамся сега азъ! И, като мигна съ окоото, приложи: Не сте само вий, младый чловѣче! Има вече въ кжщи еще трима други, които чакатъ като васъ да направятъ комплиментытъ си. Отъ мойж странж, азъ не пждя никого, и менѣ бы было много трудно да дамъ право или криво нѣкому, защото всички сж до-